

Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

Mit érdeemel
a rendőrgyilkos?

BALSZEMMEL

THÜRMER GYULA

Mi a bal szemünkkel nézünk a világra. Így sok mindent észreveszünk, amit csak a jobb szemünkkel nem látnánk. Másként is látjuk a világot, mondjuk úgy, balszemmel. Ezután minden számunkban elmondjuk, miként is látjuk az éppen esedékes eseményeket a saját politikai értékítéletünk alapján, balszemmel.

Mit érdemel a rendőrgyilkos?

Megöltek egy rendőrt. Egy bűnöző ölt meg egy rendőrt. A rendőrt, aki a törvény, a rend, az emberek biztonsága érdekében lépett fel. Baumann Péter r. fő-törzsrőrmester hősi halott. Gyászol a család. Gyászol a rendőrség. A gyászban mi is osztozunk.

Ha megölnek egy rendőrt, senki sem mehet el mellette szó nélkül. A társadalom a rendőrségre, a rendőrré bízva egyik legfontosabb értékének, a biztonságának védelmét. Ráadásul különleges jogokkal ruhazza fel, hiszen a rendőr érvényesíti az állam kizárólagos jogát az erőszak alkalmazására. Aki rendőrt öl, nem csak egy emberre emel kezét, hanem a társadalomra is, valamennyiünkre.

Gyászolunk, de a gyász mellett az első gondolatunk a felháborodás. Hogy lehetséges ez? Hogy juthat el bárki odáig, hogy rendőrt öl? Mit csinált a környezete, nem vette észre? De tovább megyek: helyén vannak-e a dolgok a mi társadalmunkban? Világos-e, hogy mi a jó és mi a rossz?

Tudni akarjuk, hogy ki a bűnöző. Magyar, külföldi, cigány, bevándorló, vagy ki? Érdemi tájékoztatás helyett kiszivárogtatás folyik, a szokásos médiamanipuláció az őszinte beszéd helyett. Pedig az ügy világos: megöltek egy rendőrt.

Sokan kiáltanak ilyenkor bosszúért. Ítélik el! De mire ítélet lesz, sok víz lefolyik a Dunán. És milyen lesz az ítélet? Lehet, hogy az ügyvédek kimagyarázzák az ügyet. Mondjuk, hogy nem tudta, mit csinál, kábítószer hatása alatt volt, vagy csak nagyon haragudott a társadalomra. Ne mondják, hogy ilyen nincs! Nagyon is van, volt már rá példa.

Ilyenkor jogosan kérdezzük: tényleg jó az, hogy nincs halálbüntetés? Ha valaki kioltja egy ember életét, szenvedést okoz egy családnak, elég válasz húsz-harminc évre elítélni? Elég védelem az embereknek, a társadalomnak, az államnak?

A jogalkotás és jogalkalmazás liberalizálódik. Azt gondoljuk, hogy ez a humánus. Aztán csodálkozunk, hogy senki sem képes megakadályozni a nagy kárt okozó korrupciót. Talán a halálbüntetés veszélye itt is elég elrettentő lenne.

Sok minden eszünkbe jut ilyenkor a rendőrségről is. Nagyon jó, hogy a rendőri vezetők nem vesznek részt a politikában. A kilencvenes években a rendőrfőnökök naponta tündököltek a televízióban. Ma szerencsére már nincs így.

Jó-e ma rendőrnnek lenni – nos, ezt nem nekünk kell megítélni. De az onnan jövő panaszokra figyelniük kell. A társadalomnak gondoskod-

nia kell arról, hogy rendőrnnek megfelelő ruhája, fegyverzete, járműve, értelmes szolgálati beosztása legyen.

Védjük-e eléggé a rendőrt a bűnözővel szemben? Ma a rendőr ezerszer is meggondolja, hogy használja-e fegyverét, mert, ha használja napokig magyarázkodhat a katonai ügyészségen. És ha nincs szerencséje, vagy a bűnöző ügyvédje elég körmönfont, még a rendőr húzza a rövidebbet. De ha nem használja a fegyverét, vagy későn használja, akkor bekövetkezhet az, ami most történt.

Felkészítik-e a rendőrt a veszélyekre? Fizikailag alkalmasak-e arra, hogy a bűnözővel szembeszálljanak? Van-e fizikai felkészítés, mondjuk egyszerűbben, edzés, sport? Lehet, hogy van, ne ítéljünk azok alapján, akikről messziről látszik, hogy már gyerekkorukban fel voltak mentve tornából! De valószínűbb, hogy nincs, és ez baj.

Van-e ma a rendőrnnek tekintélye? Modern korban élünk, gépesített világ, ez igaz. De lehet-e tekintélye annak a rendőrnnek, aki kocsjában járőrözik és nem az utcán jön velünk szembe? Ismerjük-e, ismerhetjük-e őt? Kérhetünk-e tőle segítséget? Egyáltalán hol van a rendőr?

A Baross utcában, ahol gyerekeskedtem, mindenki ismerte Salamon fő-törzsrőrmestert. Magas ember volt, mindig tiszta, vasalt egyenruhában. A Fazekas előtt minden délben segítette az iskolások átkelését a forgalmas úton. Rászólt a szemetelőre a Horváth Mihály téren. Segített az asszonyoknak, ha részeg férjük rájuk támadt. Tudta, hogy kit kell lecsukatni, és kinek kell egyszerűen csak munkát, életcélt adni. Tekintélye, sőt becsülete volt.

Ne mondjuk, hogy ma ez lehetetlen! Nehéz, de meg kell próbálni.

Minap a budai várban figyeltem néhány rendőrt. Más országokban az ilyen turista helyekre igyekeznek mutatós, elegáns rendőröket vagy csendőröket állítani, végül is ők is az országimázs részei. Nos, ha a külföldi a mi rendőreink alapján alkotott képet hazánkról, akkor baj van. Rendetlen öltözék, cigaretával, sőt egy hamburgerrel a kezükben beszélgetnek. Ha már nem érdekel az, hogy mit gondol rólunk a külföldi, legalább azt ne felejtjük el, hogy a rendőrei a Sándor-palotát és a Karmelita kolostort védték. Lehet persze, hogy később jött a váltás, snájdíj, makulátlan rendőrökkel, de nem biztos.

Őrizzük meg Baumann Péter r. fő-törzsrőrmester emlékét! De lássuk és értsük világosan! A rendőrgyilkosság azt jelenti, hogy a társadalom átlép egy vonalat, amelyet nem lenne szabad. Ne engedjük!

Az USA atomfegyverrel fenyeget

Az Egyesült Államok többek között nukleáris fegyverei segítségével kívánja garantálni Japán biztonságát – jelentették ki a két ország miniszterei közösen kiadott nyilatkozatukban, miután a két ország külügyi és katonai vezetője Washingtonban megbeszélést folytatott. Az USA új szövetségi rendszereket hoz létre Oroszország és Kína ellen. Igyekszik hozzászoktatni a világot ahhoz, hogy neki joga van atomfegyvert is bevetni.

Elég az EU-ból!

Az EU ismételten beavatkozik a magyar belügyekbe. Nem akarnak pénzt adni az Erasmus-programból azon magyar egyetemeknek, melyek alapítványi alapon működnek. Az EU most a diákokat és kutatókat akarja a kormány ellen uszítani. A Pesti Srácok szerint „ezzel mondta ki végérvényesen Brüsszel: meg akarják dönteni a magyar kormányt. Teljesen mindegy, hogy milyen eszközökkel, mennyibe kerül, kiket kell hozzá felhasználni.” (Brüsszel egy újabb “Majdant” akar Budapestre - PestiSrácok (pestisracok.hu) Elég az EU-ból!

Olaszország: gazdasági összeomlás és nukleáris holocaust

Olaszország a szuverenitását veszi el az EU-NATO-szövetség keretében gyakorlatilag belép a harmadik világháborúba – figyelmeztetett Marco Rizzo, az olasz Kommunista Párt vezetője Meloni olasz miniszterelnök és Von der Leyen EB-elnök találkozására utalva. Olaszországra tragikus idők várnak a gazdasági és társadalmi megrázkódtatástól kezdve egészen a nukleáris holocaustig.

A lengyelek útja a halál útja

Lengyelország úgy döntött, hogy nemzetközi koalíció keretében Leopard harckocsikat ad át Ukrajnának – jelentette be szerdán a nyugat-ukrajnai Lembergben (Lviv) megtartott lengyel-litván-ukrán államfői csúcstalálkozón Andrzej Duda lengyel elnök. Tiszta sor! Legyen nagy háború! Most adjunk nehéz fegyvereket az ukránoknak, de ha az kevés, egy „korlátozott nukleáris csapás” máris új helyzetet teremtené. A lengyelek háborút akarnak és az akaratukat ránk erőltetik. A magyar kormány nem akar szakítani a lengyelekkel, pedig a lengyelek útja a pusztulás, a halál útja.

A rektorok ellenzik az EU beavatkozását

Magyarországon 63 felsőoktatási intézmény működik: államiak, egyháziak, magánintézmények és az alapítványi modellváltó egyetemek. A Magyar Rektori Konferencia (MRK) közleményben tudatta: elfogadhatatlannak tartják, hogy politikai vita miatt korlátozzák a magyar egyetemisták és egyetemi oktatók részvételét az Európai Unió oktatási, mobilitási és kutatási együttműködési programjaiban. Helyes! Szóaljanak meg minél többen a magyar a diákok védelmében! Az EU a fiatalokat akarja a kormány ellen lázítani. Vissza kell utasítani minden beavatkozást a magyar belügyekbe!

Végleg megszűnik a nyomtatott telefonkönyv

A hírközlési cégeknek 2022 óta nem kötelező könyv vagy bármilyen más adathordozó formájában megjeleníteniük az előfizetőik adatait, ezzel 140 év után idén megszűnik a nyomtatott telefonkönyv. A Magyar Telekom tavaly kinyomtatott példányai voltak az utolsók, amelyek közül egyet a Postamúzeum részére ajánlott fel a vállalat.

Szembe köp bennünket az amerikai nagykövet

David Pressman budapesti amerikai nagykövet ismét szembeköpött bennünket. Elvitte magával Daniel nevű házastársát a magyar államelnök fogadására, mit sem törődve azzal, hogy Magyarországon a család egy férfi és egy nő közössége. Pressman úr magánügye, hogy kívül él együtt, de itt vendégségben van, és vendégként illene tisztelettel viszonyulni a fogadó ország szokásaihoz. A magyar kormányban és a magyar elitben aligha akad bárki is, aki ezt neki szóvá tenné. Nos, nekünk van bátorságunk kimondani: nagykövet úr mutogassa homoszexuális kapcsolatát otthon, nálunk tudjon viselkedni!

A kormány kiáll a nemzeti érdekek mellett

Az EU liberális körei kemény háborút folytatnak a magyar kormány ellen. Elfogadhatatlan minden külső beavatkozás a magyar ügyekbe. A kormány kiáll a nemzeti érdekek mellett. Orbán Viktor az Erasmus-üggyel kapcsolatban elmondta: a diákok készüljenek ugyanúgy, ahogy eddig, mert semmilyen kárt nem fognak szenvedni. „Magyarországot nem hagyja magát”, és „nem fogjuk megengedni”, hogy a diákok a kárvallottjai legyenek bármilyen brüsszeli döntésnek – hangsúlyozta.

A független és szocialista Kuba mellett vagyunk

Rendhagyó ülést tartott a Munkáspárt Országos Elnöksége ezen a héten. A párt vezetői találkoztak a Kubai Köztársaság magyarországi nagykövetével. Guillermo Vázquez Moreno mindig kedves vendég a Munkáspárt székházában. Az idén azonban ez volt az első látogatása.

A nagykövet megismerkedett a párt legutóbbi kongresszusán választott Országos Elnökség munkájával. Köszönetet mondott a Munkáspárt Kuba iránti szolidaritásáért. A Kubai Kommunista Párt és a Magyar Munkáspárt kapcsolatai eredményesen fejlődnek. – emelte ki. Az elmúlt évben sor került a Munkáspárt elnökének látogatására Kubában. A kubai vezetők részletes tájékoztatást adtak Kuba életéről.

Sok nehézséggel kell megküzdenünk, folytatta a nagykövet. Ezek jelentős része abból fakad, hogy az Egyesült Államok a világ ellenkezése ellenére fenntartja a Kuba

elleni gazdasági blokádot, ezzel akadályozza a normális kereskedelmet és gazdasági együttműködést. A nehézségek ellenére Kuba kitart a szocializmus és a függetlenség útja mellett. – hangsúlyozta.

Thürmer Gyula emlékeztetett arra, hogy Magyarország és Kuba között mindig jó kapcsolat volt. A magyar nép tisztelettel viszonyul a kubai nép iránt. Értjük, hogy milyen kitartás és hősiesség kell ahhoz, hogy Kuba az USA közvetlen közelében védje szuverenitását és a kubai nép által választott szocialista utat.

A Munkáspárt mindent megtesz a magyar és a kubai nép kapcsolatainak erősítéséért. Sürgetjük és támogatjuk a magyar-kubai állami és gazdasági kapcsolatok normalizálását. A Munkáspárt a pártközi kapcsolatok fejlesztésével is igyekszik ehhez hozzájárulni.

A Munkáspárt elnöke elmondta, hogy sok magyar ember emlékezetében él Fidel Castro Ruz 1972. évi magyarországi látogatása. A magyar nép akkor találkozhatott először a kubai forradalom történelmi vezetőjével. Ténylegesen népi találkozó volt, hiszen Fidel nagyon sok mezőgazdasági és ipari létesítményt is felkeresett, és találkozott az egyszerű emberekkel.

A Munkáspárt elnöke dokumentumgyűjteményt adott át az 1972. évi látogatásról. Ezeknek a dokumentumoknak, baráti fényképeknek, újságoknak legjobb helyük a kubai Fidel Castro Ruz Centrumban vannak. – emelte ki Thürmer Gyula.

Csináljuk és tegyük!

Avagy beszéljünk őszintén belső életünkről!

SZERZŐ:
HAJDU JÓZSEF,
AZ ORSZÁGOS
ELNÖKSÉG TAGJA

Ritkán beszélünk a párt belső életéről, pedig kellene. Magam is láttam a megyei tagértekezleteken, hogy a problémáinkat nagyjából mindenki ismeri, de szinte semmit, vagy csak nagyon keveset beszélünk arról, hogy lehetne a problémákat megoldani. Panaszkozunk, aztán megyünk tovább. Ez így nem jó!

Pedig a párt belső élete, belső rendje, belső ereje nagyon fontos. A belső erőnkől függ, hogy milyen üzenetet

küldünk a társadalomnak. Legyünk őszinték! Az emberek jelentős része ma tudja, hogy vagyunk. Sokan mondják, hogy igazunk van. A választásokon sokan nekünk is aláírnak, de a végén nem szavaznak ránk. Ma ennyire értékel bennünket a társadalom, nagyjából ennyire tart bennünket képesnek.

De a helyzet változik, holnap többet fognak tőlünk várni, és a mi üzenetünk csak egy lehet: igen, képesek vagyunk teljesíteni az új elvárásokat!

„A párt belső erejének fontos szerepe a háború elleni küzdelemben is.”

A párt belső erejétől függ, hogy mennyire érdeklődnek irántunk mások a politikai piacon. A 2022-es parlamenti választásokon megkeresett bennünket az ISZOMM párt. Együttműködést kínáltak, mert tudták, hogy nekünk vannak valóságos tagjaink, szervezeteink, jelöltjeink, tehát érdemes velünk együttműködni. Nos, amit mi vállaltunk, azt teljesítettük is, az együttműködés sikere nem rajtunk múlott.

2024-ben lesznek önkormányzati és európai parlamenti választások is. Ki tudja, lehet, hogy új szervezetek is megjelennek. Nem lehet kizárni, hogy valakik velünk akarnak majd együttműködni. Ehhez azonban nekünk meg kell mutatnunk, hogy érdemes velünk közösen dolgozni.

A következő hónapokban az a dolgunk, hogy végiggondoljuk a lehetőségeinket. Hol sikerült az elmúlt választásokon jelöltet állítani és hol nem? Hol vannak mozgósítható erőink? Hogyan változik a helyzet az adott megyében és kerületben?

És persze fel kell mérnünk a saját erőinket. Hányan vagyunk? Hányan vagyunk hadra foghatók? Hogyan lehet aktivizálni a passzív tagjainkat? Hogyan tudjuk fiataljainkat megtanítani a választási munkára? Nos, ez is mind a párt belső életéhez tartozik.

A párt belső erejének fontos szerepe van a háború elleni küzdelemben is. Egyre többen vannak olyanok, akik nem akarják a háborút. De nem mindenki képes kimenni az utcára, rendezvényt szervezni. Mi tudunk. Vannak embereink,

szervezeteink, van technikánk, van tapasztalatunk. A békeharcban mi ezzel tudunk részt venni. A párt belső erősítése tehát ebből a szempontból is létkérdés.

Február 6-án ismét tüntetünk a Nyugati téren. Mi kell a sikerhez? Nos, az, hogy mindenki üljön fel a vonatra vagy a buszra és jöjjön fel Pestre. Tagjaink zöme ingyen utazhat, tehát ha egészségük engedi, jöhetnek. Minél többen vagyunk, annál nagyobb hatást gyakorolunk a társadalomra.

Még azt is el tudom képzelni, hogy tagjaink elhívják a feleségüket, a családjukat, a barátait. Miért is ne? A béke nekik is fontos.

Az élet arra kényszerít bennünket, hogy gyorsítsunk az ütemen. Nálunk sok időt vesz igénybe a szervezés. Február 6-ra tűztük ki a háborúellenes tüntetés idejét, hogy legyen idő elhívni az embereket, megtervezni a propagandát. Ez jó, de mi van akkor, ha holnap gyökeresen megváltozik a háborús helyzet? Ilyenkor nem két hét múlva kell tüntetést szerveznünk, hanem másnap. Partnereink is gyors reagálást várnak tőlünk.

Az új szervezeti rendünk is szaporább életet követel tőlünk. Ugyanis évente kell kongresszust tartani. Évente kell küldötteket választani, évente kell jó döntéseket hozni. Nehéz, de nincs más út. Április 15-re össze is hívtuk a 29. kongresszust.

Senki se szeret a pénzről beszélni, pedig pénz nélkül nem tudunk egyről a kettőre menni. Ézerszer elmondtuk, hogy a tagdíj nem csak pénz. A tagdíj egy kapcsolat a párt és a párttag között. A párttag havonta fizeti a tagdíját, ezzel megerősíti kapcsolatát a Munkáspárttal. Ilyenkor a helyi vezetőknek el kell mondaniuk a tagjainknak, hogy mit csinál a párt. Ha a párttag nem ismeri a pártot, előbb-utóbb elveszíti érdeklődését. Ezt ne engedjük!

„A párt politikája akkor ér valamit, ha eljut az emberekhez.”

Ne szemérmeskedjünk! Most hozzájuk a nagyobb nyugdíjakat. Elvárhatjuk egymástól, hogy valamivel több tagdíjat vállaljunk. Elvárhatjuk azt is, hogy támogassák A Szabadság újságot. A kitelepüléseken szívesen osztogatjuk, és sok ember szívesen fogadja el, és nem gondolunk bele, hogy A Szabadság is sokba kerül. Ugyhogy, kedves párttársaim, nyúljunk mélyen a zsebünkbe és támogassuk a Munkáspártot!

A párt politikája akkor ér valamit, ha eljut az emberekhez. A tőkés hatalom elzár bennünket a médiától, nem akarja, hogy a szavunk eljusson az emberekhez.

Járjunk túl az eszükön! Menjünk még többször az utcára! Hirdessük a politikánkat, hogy az emberek tudják, hogy mi vagyunk!

A párt eszközrendszere sokszínűvé vált. Nem mondjuk, hogy tökéletes, de jól alkalmazható. Fejlesztésével a megbízottak folyamatosan foglalkoznak.

Van muníciónk. Hetente jön A Szabadság újság. Az interneten naponta olvasható a párt véleménye. Keresünk mindig a <https://1046.hu> oldalt! Igazi jó szellemi csemege a „Tíz perc Thürmer Gyulával” heti videofilm. Szóval, barátaim, csináljuk együtt!

Ne hallgassatok a kibicekre!

SZERZŐ:
BOTTA MELINDA
MATEMATIKATANÁR, ÉS
NEM MELLESLEG A
MUNKÁSPÁRT
ORSZÁGOS
ELNÖKSÉGÉNEK TAGJA

ilyen aktívan. Szóval egyfelől, mélységes tisztelem.

Másfelől pedig, nem értek egyet. Sem az ötlettel, sem az azt támogató érvekkel, és főleg nem az időzítéssel. Idézem: „Mit lehet tenni akkor, ha a hatalom egészen pofátlanul visszaél azzal, hogy a nemzet napszamosai olyanok, amilyenek (...)?” Nos, ha nem tudnám, mennyire bálványozta azt a liberális oktatási minisztert, aki nemhogy visszaélt a pedagógusok béketűrésével, de kifejezetten megvetette őket, és egész felállított új rendszerével kényszerítte rájuk, hogy épp az ellenkezőjét tegyék addigi meggyőződésüknek, akkor azt mondanám, kissé elkésett. De Mérő László nem az az ember, aki naivan most döbben csak rá, milyen érzés a tanítási szabadságot elveszíteni. Nem, ő pontosan tudja, hogy a tanítási szabadságot az ő körei már elvették a pedagógu-soktól, 18 évvel ezelőtt.

Amikor Magyar Bálint megalkotta a kétszintű érettségi rendszert, rákényszerítve ezzel az iskolák-ra a kompetencia alapú oktatást, azt az oktatási rendszer Mona Lisájának nevezte Mérő László. Akkoriban valahogy nem tűnt fel neki, hogy a kétszintű érettségi rendszer – csakúgy, mint az ab-ban a körben mérvadónak tekintett PISA teszt – arra épül, hogy a felmérésen, a vizsgán ne azt kér-dezzük, amit tanítottunk, hanem azt próbáljuk meg kipuhatolni, milyen ügyes a tanuló, ha mást kérdezzük tőle! Nem mondom, van ebben a kísérletezésben valami csábítóan izgalmas, de az ok-tatás mint pedagógusi hivatás ezen a ponton meghalt. És ha nem félnék attól, hogy az egyébként ártatlan gyerekek fognak megsértődni, azt mondanám, igen, azóta nevelődik egy szűk tanult elit, és mellettük egyre több az iskolarendszer által egyre hülyébben hagyott fiatal. Nemcsak megoldani nem tudják a feladataikat (sem az iskolában, sem a munkájukban), hanem már a kérdéseket sem értik.

És, hogy a pofátlanságról is szót ejtsünk, természetesen az akkori kormányzattal sem lehetett be-szélni. Nemcsak engem mint meghívott résztvevőt röhögtek szembe a véleményemmel, de saját soraikból is elzavarták azt a pedagógust, aki kicsit is önálló véleményével próbált az oktatási re-formhoz hozzájárulni. Sőt, a szekcióvitákat úgy foglalták össze, hogy szándékaikkal minden résztvevő egyetértett. Mit mondjak, azon a fórumon volt aztán

igazán birka a pedagógus társaság, hogy ezt a hazugságot szó nélkül lenyelte. (En megírtam a Népszabadságnak, meg is jelent. Való-színűleg csak én emlékszem rá.)

„Inkább azon gondolkodjunk el, hogy mit lehet csinálni akkor, ha azt látják a tanárok, hogy a hata-lom teljesen elzárkózik a legelemibb követeléseiktől is, és egyáltalán nem bánja, hogy borzasztó-an érzik magukat a bőrük-ben” – így az empatikus értelmiségi gondolkodó. Nos, a liberális oktatási kormányzat nemhogy nem bánta, kifejezetten célul tűzte ki, hogy rosszul érezzük magunkat. Szá-molatlanul jelentek meg a liberális lapokban a pedagógusutálatról fűtött eszmefuttatások (vála-szoltam is rájuk, azokra is csak én emlékszem), és Mérő László nem jaidult fel, hogy ejnye már, nem lábtörlők a pedagógusok. A Mona Lisája csodálásával volt elfoglalva.

„Ha én egy negyvenes éveimben járó tanár lennék, húsz év tanári tapasztalattal, és imádnék taní-tani, ez lenne életem értelme, akkor most, látva az állam hozzá-állását, nem tehetnék mást, mint hogy otthagynom a pá-lyát.” Nos, én pont ebben a cipőben járva, nem így tettem, kibőjtöltem, hogy Magyar Bálint hagyja ott a pályát. Persze utódja, Hiller István sem volt jelentéktelen rombo-ló, ő vezette be az egyetemi jelentős mértékű, szelektáló hatású tandíjakat. Felemelt a parlamentben egy hatalmas posztert, amely napnál világosabban megmutatta, hány végzett mérnök, tanár, orvos, jogász, közgazdász helyez-kedik el mérnöki, tanári, orvosi, jogi, közgazdasági pá-lyán, majd levon-ta a tanulást: diplomás munkanélkü-lieket képez az egyetem, nem kell belőlük annyit.

És ezzel meg is érkeztem Mérő László nagy ötletéhez: „Ha ezt [a pá-lyaelhagyást – B.M.] tízezren megten-nénk, akkor az állam egy év múlva elkecseregetten próbálna valódi lehetőségekkel és elfo-gadható fizetésekkel visszacsábítani minket a pályára, mert addigra kiderülne, hogy nélkülünk nagyon nem megy a dolog.” Milyen dolog? A tanítás? Hát hol va-gyunk már attól? Megpróbáljuk a diákjainkat felkészíteni arra az érettségire, ahol nem azt kérdezik tőlük, amit tanítottunk nekik. Na igen, titokban azért igyekszünk mégis átadni nekik, amit tudunk, jelezve, hogy mindenfajta vá-laszadási képességük alapja mégiscsak a valóságos tudásuk, de ezt ke-vesen értik. Ujabbán azt szoktam mondogatni humorosan, gyerekek, ez ma nem tananyag, de ha holnap arra ébred az okta-tással foglalkozó miniszter, hogy mégis inkább okos gyerekeket neveljünk, akkor ti majd előny-ben lesztek.

Ez a kormányzat igyekszik bent tartani a pedagógusokat az oktatási rendszerben. A korábbi, libe-rális kormányzat kifejezetten leépítéseket hajtott végre, annyira nem bírta elviselni, hogy túl sok tanár jut egy-egy iskola tanulólét-számára. Próbálkozott azzal is, hogy tantárgyakat vonjon össze, de gyors eredményeket a tanítási óraszámok emelé-sével és a minimális osztálylétszámok megkö-vetelésével ért el, megfélemezve az egykori pedagógustársadalmat. Hoz-záteszem, ez a kör a hírcsa-tornáin mind a mai napig arról nyilatkoztatja interjúalanyait, hogy „egy korszerű oktatási rend-szerben természetesen szükség lesz racionalizálásra”. Szóval, a jelenlegi kormány talán utánanyúl a pályaelhagyó pedagógusoknak, de hogy a libe-rálisok nem tennék, arra mérget vehetünk.

Elég a liberális anarchiából! Tegyenek rendet az önkormányzatokban!

Rend a lelke mindennek. Egy ország akkor működik jól, ha mindenki teszi a dolgát. Az Alaptörvény és a hozzá kapcsolódó törvények világosan kimondják, hogy mi a dolga a kormánynak és a mi a dolguk az önkormányzatoknak.

önkormányzatok eltávolították az utcai szemétládákat és nyilvános WC-eket zártak be.

2022-ben az ellenzék megkísérelte az önkormányzati pozíciót arra használni, hogy megszerezze a parlamenti többséget, de csúfos vereséget szenvedtek.

Az Alaptörvény szerint „a helyi közügyek intézése és a helyi közhatalom gyakorlása érdekében helyi önkormányzatok működnek.” Az önkormányzati törvény azt is rögzíti, hogy „a helyi közügyek a lakosság közszolgáltatásokkal való ellátásához, a közhatalom önkormányzati típusú helyi gyakorlásához, valamint mindezek szervezeti, személyi és anyagi feltételeinek helyi megteremtéséhez kapcsolódnak.”

„Vagyis az önkormányzatok nem folytathatnak önálló külpolitikát.”

Vagyis az önkormányzatok nem folytathatnak önálló külpolitikát. Nem szervezhetnek a kormány ellen. Nem támogatnak politikai céllal fellépő civilszervezeteket és szakszervezeteket. Nem hívhatnak fel ezek kormányellenes megmozdulásaira és nem költhetnek erre önkormányzati pénzeket.

Minden világos, de rend még sincsen. Az ellenzéki önkormányzatok nem tartják be a törvényt és nem csak bírálják a kormány döntéseit, de szervezkednek a kormány ellen.

A 2019-es önkormányzati választások után a liberális ellenzék úgy érezte, hogy övék a világ. Karácsony Gergely lett Budapest főpolgármestere. Fontos városok kerültek az ellenzék kezébe, így Dunaujváros, Eger, Hódmezővásárhely, Miskolc, Pécs, Salgótarján, Szeged, Szombathely, Tatabánya. Az ellenzék szerezte meg 15 budapesti kerület irányítását is.

Karácsony megpróbálta azt a látszatot kelteni, hogy kettős hatalom van, és Orbán mellett ő a „második miniszterelnök”. Nem jött be, ekkora hülyeséget a nyugati barátai se vettek be.

Aztán jöttek a támadások konkrét ügyekben. Szerveztek a kínai Fudan egyetem ellen, az új sportlétesítmények ellen. Óriásplakátokon igyekeztek lejáratni a kormányt, mondván, hogy nem kapnak pénzt. Bosszúból az ellenzéki

Bármennyire is akarták a hazai és külföldi liberális körök, az Orbán-kormányt nem tudták leváltani.

Az ellenzéki önkormányzatok folytatják a kormány elleni fellépésüket. Több önkormányzatra zászlót tűztek ki „Veletek vagyunk” felirattal, mondván, hogy ők a pedagógusok mellett vannak. A liberális polgármesterek nem hajlandók leülni a kormánnyal a rezsi-pénzek ügyében,

Karácsony Gergely elment Kijevbe, és szívvel-lélekkel támogatta a Zelenszkij-féle Ukrainát, és ily módon a háborút folytatását. Sok ember megdöbbenéssel látja és nem érti, hogy hány külpolitika van Magyarországon.

„2022-ben az ellenzék megkísérelte az önkormányzati pozíciót arra használni, hogy megszerezze a parlamenti többséget, de csúfos vereséget szenvedtek. Bármennyire is akarták a hazai és külföldi liberális körök az Orbán-kormányt nem tudták leváltani.”

A liberális önkormányzatok vezetői kárt okoznak az embereknek. A lakosságnak nem érdeke a kormánnyal való hadakozás, még akkor sem, ha nem a kormánypártokra szavaztak.

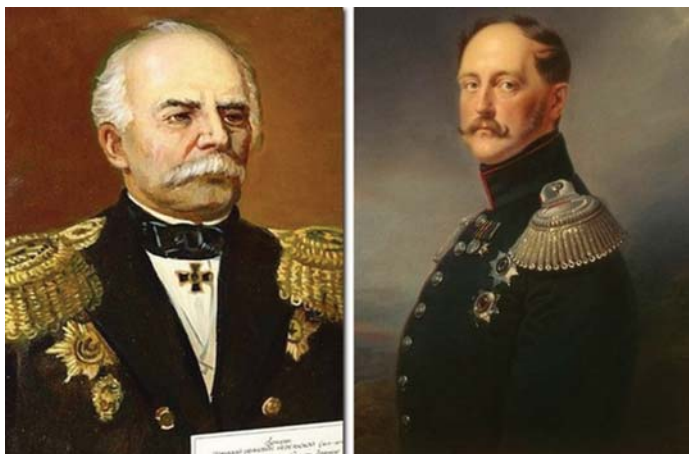
A liberális önkormányzatok vezetői aláássák a belpolitikai stabilitást olyan időszakban, amikor körülötünk háború van. Ha nem tetszik a kormány, várják ki sorukat, várják meg a törvényes választásokat!

A liberális önkormányzatok vezetői nyilvánvalóan megsértik a törvényeket, olyan tevékenységeket folytatnak, amelyekre a törvény nem jogosít fel.

Magyarország nem az önkormányzatok szövetsége, hanem önálló állam, melynek törvényei mindenkire kötelezőek, még a liberális urakra és hölgyekre is.

Az államnak vannak intézményei. Lépjen fel az Országgyűlés, az Állami Számvevőszék és minden más illetékes a törvények védelmében. Rendet, stabilitást, törvényességet akarunk és nem anarchiát, liberális önkényt!

„Ha kitűzték az orosz zászlót valahova, annak ott kell maradnia”

NYEVELSZKOJ TENGERNAGY ÉS I. MIKLÓS CÁR

1850. augusztus 13-án Gennagyij Ivanovics Nyevelszkoy (1813-1876) sorhajókapitány kitűzte az orosz lobogót az Amur torkolatában. Létrehozta a Nyikolajevszki helyőrséget, az első települést, amelyből kinőtt a későbbi Nyikolajevszk-na-Amure város.

Az Amur-vidék gazdagsága régóta vonzotta az orosz telepeseket. Az első orosz település Albazino volt, még a 17. század közepéről. 1684-ben itt jött létre az Albazinói Vajdaság, melynek keleti határa a Zeja folyó mentén húzódott. A kínaiak akadályokat gördítettek az orosz telepesek betelepülése elé. 1689-ben ostrom alá vették az orosz településeket, Albazino és Nyercsin erődítményét és Oroszországra olyan békeszerződést kényszerítettek, amely az Amur-vidék orosz területei Kínához kerültek. Mindezek ellenére lehetetlen volt megállítani az oroszok előrehaladását a Csendes-óceán felé.

1845-ben Oroszország egy két-árbócos vitorlást küldött expedíciós hajóként, de a legénységnek nem sikerült meghatározni az Amur torkolatvidékét. I. Miklós cár (1796-1855) utasította az expedíció parancsnokát az expedíció leállítására és a hazatérésre.

Voltak azonban néhányan, akik az expedíció folytatása mellett döntöttek. Köztük volt az akkor 37 éves Gennagyij Ivanovics Nyevelszkoy sorhajókapitány is. Kelet-Szibéria orosz kormányzójának támogatásával Bajkál nevű hajóján 1849 júniusában kifutott a Petropavlovszki kikötőből.

A kapitány nem rendelkezett a cár engedélyével a kutatás folytatására, de magára vállalta a kockázatot. A helyi lakosok segítségével megállapította, hogy a tenger irányából megközelíthető az Amur folyó, és bizonyította, hogy Szahalin valójában egy sziget. Ma már pontosan tudjuk, hogy Szahalin egy 76 ezer négyzet-

kilométer nagyságú sziget, de akkor mindez óriási felfedezés volt.

Nyevelszkoy 1850. augusztus 13-án a torkolatban kitűzte Oroszország lobogóját, helyőrséget, azaz egy katonai-adminisztratív települést hozott létre. A cár, I. Miklós tiszteletére Nyikolajevszki helyőrségnek nevezték el. A környező területet pedig Oroszország részének nyilvánította.

Az orosz lépés kiváltotta a nagyhatalmak tiltakozását. Karl Vasziljevics Nesselrode gróf (1780-1862), az orosz birodalom külügyminisztere nem győzte fogadni a tiltakozó követeket. Nesselrode sem volt ijedős ember, negyven éven át irányította az orosz diplomáciát. A miniszter szerette volna elkerülni, hogy az európai nagyhatalmak koalícióra lépjenek Oroszország ellen ebben a kérdésben. Ezért követelte, hogy Nyevelszkoy kapitány az önkényes cselekedetért kapjon példás büntetést, Oroszország pedig mondjon le az Amur vidékéről és adják át Kínának.

I. Miklós cár azonban államférfiú módjára másként értékelte a helyzetet. Ráadásul az angolok orra alá is borsot akart törni. Nyevelszkoy lépését huszáros cselekedetnek minősítette és az előterjesztésre saját kezűleg írta rá végzését: „Ha kitűzték az orosz zászlót valahova, annak ott is kell maradnia.”

Nyevelszkoy kapitányt azonban magához hívatta a cár. A kapitány érezte, hogy nem sok jóra számíthat, így búcsút vett fiatal feleségétől.

„I. Miklós cár azonban államférfiú módjára másként értékelte a helyzetet. Ráadásul az angolok orra alá is borsot akart törni. Nyevelszkoy lépését huszáros cselekedetnek minősítette és az előterjesztésre saját kezűleg írta rá végzését: „Ha kitűzték az orosz zászlót valahova, annak ott is kell maradnia.”

A cár hidegen fogadta a tisztet, és közölte: önkényes cselekedetével kárt okozott Oroszországnak, ezért közmatrózzá lefokozza. Majd így folytatta: mivel Nyevelszkoy veszteségek nélkül jelentős expedíciót hajtott végre, ezért fregattkapitánnyá nevezi ki. És mivel elsőként ő tárta fel az Amur-torkolat vidékét, azonnal sorhajókapitánnyá lépteti elő.

De még nem volt vége. Mivel Nyevelszkoy volt az, aki elsőként bizonyította, hogy Szahalin egy sziget, ellentengernagyommá emelem – közölte I. Miklós és mindennek a betetőzéséül átnyújtotta neki a Szent Vlagyimir Rendet.

Így lett másfél perc alatt közmatrózból ellentengernagy. Nyevelszkoy nem sokkal később az altengernagyi, majd halála előtt két évvel a tengernagyi vállapot is megkapta.

A cári rendeletet azon nyomban átküldték a brit követesre, hogy pukkadjanak meg mérgükben.

(Az írás a <http://rusplt.ru/wins/gde-podnyat-russkiy-30450.html> anyagai alapján készült)

Legalább egyszer sikeresen ugorjunk ki a háborúból!

Ungváry Krisztián „Kiugrás a történelemből” című könyvéről

Ungváry Krisztián történész, tudósemler, de úgy ír, hogy mindenki értse a szavát. Hú a tényekhez, nem írja át a múltat a mai ízlés szerint, ahogyan egyesek teszik. Sok jó könyvet írt a magyar történelem sorsfordító eseményeiről. Ilyen a most megjelent „Kiugrás a történelemből” című könyve is, melynek – hogy véletlenül se értsük félre – van alcíme is: „Horthy Miklós a világpolitika színpadán.”

A könyv az 1944. októberi eseményeket mutatja be, amikor a magyar vezetés, élén Horthy Miklós kormányzóval, megpróbált kilépni a háborúból. Tudjuk, hogy nem sikerült. Tudjuk, hogy rengeteget írtak már erről, de a téma mégis izgató. Hogy miért? Választ ad a szerző: „Egy sikeres kiugrás százezrek életét menthette volna meg, és jelentősen lerövidítette volna nemcsak a magyarországi harcokat, hanem a teljes második világháborút. Emellett Magyarország 1945 utáni határait is befolyásolhatta volna.”

De hogyan jött a kiugrás gondolata, amikor, mint tudjuk, a magyar vezetés önként és dalolva szállt be a háborúba? Ne feledjük! Nem volt istentől elrendelve, hogy Magyarország Hitler oldalán háborúzzon Oroszország, illetve a Szovjetunió ellen. De mégis megtette!

Ungváry válasza világos: „Horthy háborús optimizmusa már 1941 végére elillant, és 1943-tól egyértelművé vált számára, hogy Németország a háborút elvesztette.” Vesztes háborúban pedig nem jó lenni, még akkor sem, ha nem szeretjük a kommunistákat. Horthy közismerten félt attól, hogy a Tanácsköztársaság megismétlődik, és ezért inkább Hitler mellé állt, és gyakorlatilag mellette is maradt 1944 végéig. Utólag nézve sem volt jó döntés.

A kiugrás sikertelenségének okait elég jól ismerjük, és a szerző is beszél róluk. Nehéz a németek ellen fordulni, ha a tisztikar a németekhez vonzódik. Nehéz reális politikát folytatni, ha a vezetés minden reális alap nélkül abban bíz, hogy az angol és amerikai erők szállják meg az országot és

nem a szovjetek. 1944 októberében, amikor Horthy nagy nehezen rászánja magát, hogy kilép a háborúból, a szovjet csapatok 140 kilométerre álltak Budapeستől, az amerikaiak pedig valahol francia területen.

A könyvből meglepő sztorikat is megtudunk Horthy és környezete butaságairól, mondhatnánk, csacsкасágairól. Faragho Gábor vezérezredes például, aki Horthy levelét viszi Sztálinhoz Moszkvába, és létfontosságú tárgyalásokra készül, a szlovákiai repülőtéren felejt a fekete cipőjét. Az első táviratában arra kéri a budapestieket, hogy sürgősen küldjék ki a fekete cipőjét.

A budai várban, ahol a kiugrási központ működik, először nem is értik a táviratot. Mi az, hogy cipő és mi az, hogy fekete? Az egész, mint egy krimiparódia.

Amikor az ember ma Horthy levelét olvassa, egyszerűen megdöbben. Hogy gondolhatta Horthy, hogy bárki is komolyan veszi a levelet?

„Tábornagy Úr! A végveszélyben lévő népem nevében és érdekében fordulok Önhöz. Ezt a magyar nép nevében teszem, mely nem felelős ezért a háborúért. Egy évezred és különösen az utolsó évtized során a szomszédos német kolosszus volt hatással népünk sorsára. Megint csak éppen e hatás alatt kerültünk bele ebbe a sajnálatra méltó háborúba. ...Kérem Önt, kegyelmezzen meg a szerencsétlen országunknak, melynek történelmi érdemei vannak, és melynek népe és az orosz nép oly sok közös vonással rendelkezik.”

A sikertelen kiugrás története érthetően ma is sok embert bosszant. A finnek Mannerheim vezetésével kiugrottak és senki egy négyzetcenti földet se vett el tőlük. Az olaszok kiugrottak, és Olaszországot nem érte sérelem.

És a legbosszantóbb! A románok is kiugrottak és Erdély ma az övék! A könyv szerzője kimondja, hogy a magyar kiugrás is sikerülhetett volna. A románok helyzete semmivel se volt könnyebb, csak ők megszervezték a kilépést a háborúból, sőt, volt erejük átállni a szovjetek oldalára.

Horthy és környezete nagyjából semmit sem szervezett meg. „Horthy és bizalmasai a kiugrást úgy képzelték, hogy a német fél a magyar kérésnek megfelelően szépen elvonul Magyarországról.” A németek nem vonultak el, hanem megszállták a budai várat.

Figyelemre méltó az, amit Ungváry Krisztián a nyilasok és Szálasi Ferenc szerepéről ír. A németekben fel sem merült, hogy a nyilasok alkossanak kormányt Magyarországon. A „németek is fárasztó jelenségnek” ítélték meg Szálasi. A tények is alátámasztják, hogy a kiugrási kísérlet reggelén, október 15-én a „nyilas párt még semmilyen puccsra sem készült.”

Izgalmas, és sajnos nevetséges is, ahogyan Horthy és tábornokai elbaltázzák a kiugrást és Magyarországot a németek kezére játsszák.

Mai szemmel nézve sokkal izgalmasabb a kérdés, hogy miért kellettünk mi annyira a hitleri Németországnak. A szerző alaposan elemzi az okokat, amelyek bizony tanulságosak ma is.

Az első ok az a tény, hogy „Magyarország 1944 ősztől német szempontból fő hadszíntérnek számított.” Ez a tény azzal függ össze, hogy Magyarország itt van Közép-Európában. Aki itt túljut, annak szinte egyenes az út Ausztria és Németország felé. Tehát Magyarország területének volt stratégiai jelentősége.

A németek számára fontos volt hogy, a magyar hadsereg emberi és anyagi tartalékait addig hasznosítsák, amíg csak lehet. A németek egyre kevesebb erőt tudtak idehozni, így a magyar hadsereg szerepe megnőtt. A magyar területen harcoló német-magyar csapatok tüzéségének és gyalogságának felét a magyar Honvédség adta. Tehát a második lényeges tényezőt a magyar embertartalékok jelentették.

Annak mértékében, ahogyan a háború közeledett Németországhoz és egyre másra semmisültek meg a német energetikai üzemek, úgy nőtt a magyar energiaszektor jelentősége. 1941-ben, a háború kezdetén a magyar üzemanyag aránya a teljes német termeléshez képest 10 százalékot tett ki. 1944 októberére ez az arány 77 százalékra nőtt. A magyar üzemanyag-felesleg elegendő volt az itt harcoló német csapatok szükségleteinek fedezésére. Tehát a harmadik ok, amiért Hitler ragaszkodott Magyarországhoz, a magyar energia és más anyagi készletek.

Ungváry könyve bővíti ismereteinket arról, hogy Magyarország milyen gazdasági szerepet játszott a háborúban. Nem árt emlékeztetni, hogy Magyarország hadiipari kapacitásának meghatározott részét elsősorban német repülőgépmotorok, híradóeszközök és légvédelmi fegyverek gyártására állította át, sőt hadiüzemei egy részét birodalmi területre telepítette át.

Már 1942-ben a magyar hadiipar termelésének nagyobb része jutott a német hadseregnek, mint a magyarnak. A német tőke is egyre fokozottabban hatolt be a magyar gazdaságba, elsősorban a repülőgépgyártásba, az alumínium- és az olajiparba. 1938–1944 között a német kézben lévő részvényállomány az iparban és a kereskedelemben közel 50 százalékkal, az iparral szoros kapcsolatban álló pénzüzeteknél több mint 100 százalékkal emelkedett. Ugye mennyire tanulságos tények mai szemmel nézve is?

Fejezzük be a recenziót azzal, hogy idézzük azt a levelet, amelyet Horthy Miklós írt Sztálinnak.

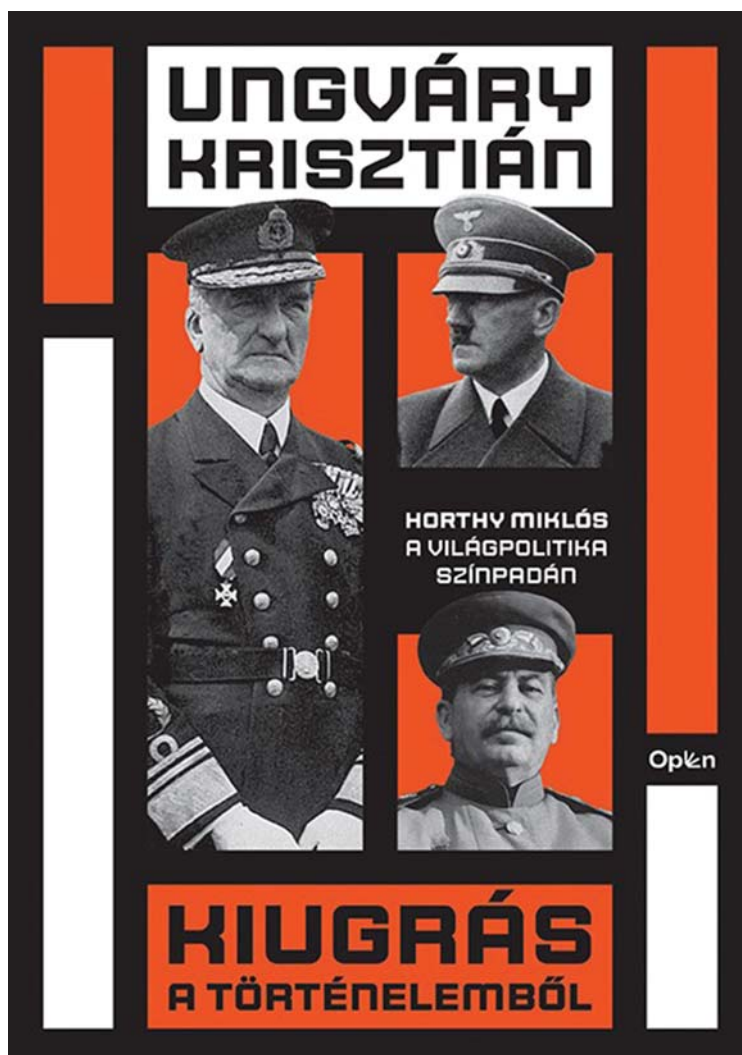
Ungváry könyve sok eredeti dokumentumot közöl, ami nagy értéke a műnek.

Amikor az ember ma Horthy levelét olvassa, egyszerűen megdöbben. Hogy gondolhatta Horthy, hogy bárki is komolyan veszi a levelet?

„Tábornagy Úr! A végveszélyben lévő népem nevében és érdekében fordulok Önhöz. Ezt a magyar nép nevében teszem, mely nem felelős ezért a háborúért. Egy évezred és különösen az utolsó évtized során a szomszédos német kolosszus volt hatással népünk sorsára. Megint csak éppen e hatás alatt kerültünk bele ebbe a sajnálatra méltó háborúba.

...Kérem Önt, kegyelmezzen meg a szerencsétlen országunknak, melynek történelmi érdemei vannak, és melynek népe és az orosz nép oly sok közös vonással rendelkezik.”

Nos, tisztelt olvasó, nyugodjanak meg! A könyv nem a máról szól. Vagy talán mégis?

Orosz hírek az orosz oldalról

A mainstream média nem kényeztet el bennünket orosz hírekkel és képekkel. Nézzük most az eseményeket orosz oldalról!

Az ő kezükben van az ukrajnai orosz erők irányítása. Valerij Geraszimov hadseregtábornok, az Ukrajnában harcoló orosz csapatok parancsnoka. Helyettesei: Szergej Szurovikin hadseregtábornok, Oleg Szaljukov hadseregtábornok és Alekszej Kim vezérezeredes.

A. DUDKIN VEZÉRŐRNAGY, AZ OROSZ FEGYVERES ERŐK ANYAGI-TECHNIKAI SZOLGÁLATÁNAK TÖRZSFŐNÖKE KITÜNTETÉSEKET NYÚJT ÁT EGY MOSZKVAI KATONAI KÓRHÁZBAN

OLEG SZALJUKOV HADSEREGTÁBORNOK ELLENŐRZI AZ OROSZ ÉS BELARUSZ CSAPATOK KÖZÖS HADGYAKORLATÁT BELARUSZBAN. A NÖVEKVŐ NATO-NYOMÁS MIATT BELARUSZ IS KÉNYTELEN VÉDELME T ERŐSÍTENI

OROSZ ÖNJÁRÓ LÖVEGEK HARC KÖZBEN

AZ OROSZ FEGYVERES ERŐK CÍMERE A HONVÉDELMI MINISZTERIUM KAPUJÁN

